τεύχος 2 ~ απρίλης 2001
έκδοση δρόμου

ΡΕΣΑΛΤΟ

όταν τραβούσατε τον κλήρο

πάντα τον μούτσο
καταβροχθίζατε

μα ο καιρός των χαρούμενων
ναυαγίων πέρασε

όταν οι ναύαρχοι πέσουν
στη θάλασσα

εμείς μην υπολογίζετε να
τους ρίξουμε σωσίβιο

εκτός κι αν είναι από πέτρα

αναρχικός πυρήνας νίκαιας
αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

Μετά την πειραματική έκδοση, τεύχος 0, του Μάη 2000 και το 1ο τεύχος του Δεκέμβρη 2000, συνεχίζουμε την έντυπη προσπάθειά μας. Το τεύχος αυτό τυπώθηκε σε 3000 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νίκαιας) και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Κεραίες υψηλής συχνότητας κινητής τηλεφωνίας που αποδεδειγμένα προκαλούν λευχαιμίες, έχουν τοποθετηθεί κρυφά και καλυφθεί έντεχνα, εδώ και κάποιους μήνες, στην ταράτσα του μεγάρου Αβραμίδη στα Ταμπούρια. Και βέβαια ούτε λέξη δεν έχει ειπωθεί για το θέμα από τους, κάθε είδους και χρωματισμού, τοπικούς αρχοντίσκους. Άλλη μια απόδειξη, ανάμεσα στις τόσες, ότι ο θάνατος αποτελεί καθημερινό γεγονός της ειρήνης των μικρών και μεγάλων αφεντικών και εξουσιαστών και δεν αφορά μόνο τους πολέμους που διεξάγουν.

Άλλος ένας εργάτης νεκρός, στις αρχές Γενάρη, στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά, εξαιτίας των εξουθενωτικών ρυθμών εργασίας και της παντελούς απουσίας μέτρων ασφαλείας. Άλλη μια δολοφονία των αφεντικών, που καταγράφηκε όπως πάντα ως «εργατικό ατύχημα».

Ο ευαίσθητος νέος. Που δεν άντεξε το χωρισμό; Τι; Όχι, μη φανταστείτε πως το δημοσιογραφικό δαιμόνιο θέλει να καθαγιάσει τη δολοφονική μέγγενη του στρατού. Όχι, ο δημοσιογράφος δεν διαχωρίζει το περιβάλλον από το γεγονός. Όχι, πρέπει να είναι αυτονόητο πως είναι διαχωρισμένα. Ο μηχανισμός είναι ουδέτερος και αμέτοχος.

Λες και δεν φταίει η απαγωγή ενός νέου και ο εγκλεισμός του για 18 μήνες κάτω από μια λαιμητόμο ποινικών και κοινωνικών απειλών. Λες και δεν φταίει η απομόνωση, ο φόβος, η στέρηση, η πειθαρχία. Όχι. Και πρέπει να το πιστέψουμε. Κάθε φορά που ελεύθερα η χυδαιότητα του κάθε δημοσιογραφίσκου τολμά να καταδικάζει το θύμα για την τόσο δραματικά μοναχική λύση του.

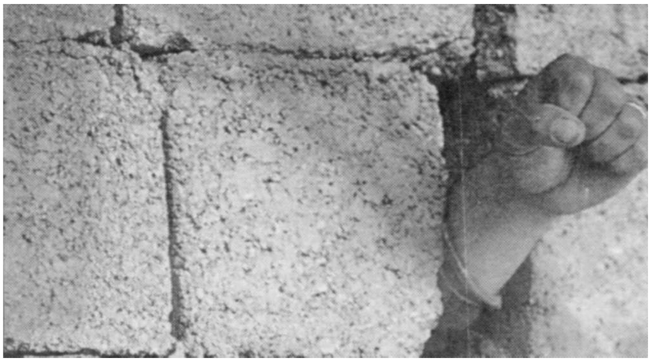
Κάηκαν ζωντανοί στο δρόμο για τον «παράδεισο»... δύο λαθρομετανάστες βρέθηκαν απανθρακωμένοι, χθες τα ξημερώματα σε πορτμπαγκάζ Ι.Χ. (ημερήσιος τύπος).

Αυτοί οι δύο δεν πέθαναν από κάποια «αγανακτισμένη» ή «έννομη» σφαίρα. Δεν πέθαναν σε κάποιο εργατικό ατύχημα. Είχαν ένα λίγο διαφορετικό τέλος. Άλλωστε, ο θάνατος είναι το μόνο πράγμα που προσφέρεται στους μετανάστες με ευκολία και σε ποικιλία. Αυτοί κάηκαν ζωντανοί σε κάποιο πορτμπαγκάζ. Αυτοί. Χωρίς όνομα. Οι μετανάστες δεν έχουν πρόσωπο. Οι ελπίδες κάποιων ανθρώπων για ένα καλύτερο αύριο χωράνε ακόμα και σε ένα πορτμπαγκάζ. Μόνο που αυτές οι συγκεκριμένες κάηκαν, πριν προλάβουν να διαψευστούν από την πραγματικότητα.
Πριν προλάβουν να συναντήσουν περιφρονητικά, άγρια βλέμματα. Πριν προλάβουν να μαζευτούν σα σκουπίδια σε επιχειρήσεις «σκούπα». Πριν προλάβουν να εξαγοραστούν σε γιαπιά, χωράφια, δημόσια έργα για ξεροκόμματα. Πριν προλάβουν να εγκλειστούν σε μπουρδέλα και στριπτιζάδικα και να ξεχάσουν το φως και τον αέρα σε κρατητήρια. Πριν προλάβουν να μάθουν πως πλέον ο «βιασμός» τους νομοθετείται και οργανώνεται.
Αυτοί, όπως και αμέτρητοι άλλοι, δεν πρόλαβαν να μάθουν πως η Εδέμ που έψαχναν είναι αλλού. Πως εδώ, ή λίγο πιο μακριά, τα όνειρα και οι ελπίδες των ανθρώπων καίγονται με τέτοια ευκολία, ακριβώς γιατί αυτός ο πολιτισμός στηρίζεται στον πόνο και τα δάκρυά τους. Μέχρι την στιγμή που αυτά τα δάκρυα θα γίνουν ο εφιάλτης του.

Ξημερώματα Σαββάτου, Θεσσαλονίκη, 25-3-2000. Ο 18χρονος ρωσοπόντιος Νίκος Λεωνίδης πέφτει νεκρός από σφαίρα του αστυνομικού Γιώργου Ατματζίδη. "Βάσιμη" υποψία αυτή της κλοπής κι ο φιλόδοξος μπάτσος εκτέλεσε το καθήκον του. Και φυσικά αφέθηκε ελεύθερος. Σε μια εγγύηση 500.000 δρχ. κοστολογήθηκε η ζωή του Νίκου Λεωνίδη κι ο θάνατός του πνίγηκε στις επευφημίες και τα χειροκροτήματα ομοειδών μπάτσων με τη σύμφωνη γνώμη εισαγγελέων και δικαστών.
(Μάης 2000, Ρεσάλτο, τεύχος 0)
Αθώος δια βουλεύματος του αρμοδίου δικαστικού συμβουλίου κρίθηκε ο 34χρονος αστυνομικός Γιώργος Ατματζίδης, που είχε κατηγορηθεί για ανθρωποκτονία 18χρονου ρωσοπόντιου στη Θεσσαλονίκη πέρισυ. Σε βάρος του ο εισαγγελέας πρωτοδικών είχε ποινική δίωξη για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως με ενδεχόμενο δόλο, όμως τελικά εκδόθηκε απαλλακτικό βούλευμα.
(25-4-2001, ημερήσιος τύπος)
Συμπέρασμα: τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται.

Στις 20 Οκτώβρη 2000, στην Τουρκία, εκατοντάδες φυλακισμένοι αγωνιστές (μέλη αντικαθεστωτικών οργανώσεων) ξεκινούν απεργία πείνας αρνούμενοι να οδηγηθούν στα λευκά κελιά της απομόνωσης και του αργού θανάτου των νέων τουρκικών φυλακών υψίστης ασφαλείας (φυλακές τύπου F). Μπρος στη μαχητική και ανυποχώρητη στάση τους, στις 19 Δεκέμβρη 2000, πραγματοποιείται, στις 18 φυλακές όπου υπήρχαν απεργοί πεινάς, δολοφονική επέμβαση των ειδικών δυνάμεων του τουρκικού κράτους (στρατιωτικές και αστυνομικές μονάδες), με την επιχειρησιακή ονομασία «επιστροφή στη ζωή», με αποτέλεσμα τουλάχιστον 50 νεκρούς και δεκάδες βαριά τραυματίες. Την ίδια περίοδο, πορείες αλληλεγγύης στους φυλακισμένους απεργούς πείνας, έρχονται αντιμέτωπες με τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του τουρκικού κράτους κι οι εκατοντάδες συλληφθέντες αυτών των κινητοποιήσεων «χαίρουν» της ειδικής μεταχείρισης των ξυλοδαρμών και των βασανιστηρίων.

Ο αγώνας αυτός ενάντια στα λευκά κελιά (που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, με πάνω από 17 νεκρούς απεργούς πείνας μετά τη μεταφορά τους στα λευκά κελιά), επιβεβαιώνει περίτρανα για άλλη μια φορά πως στην άλλη πλευρά του Αιγαίου υπάρχουν άνθρωποι και κοινωνικά κομμάτια που μάχονται ενάντια στην κρατική βαρβαρότητα μακριά από χωρικά ύδατα και εδαφικές διεκδικήσεις. Και μας αφορά άμεσα όχι μόνο γιατί διαρρηγνύει τα ιδεολογήματα-μύθους της ντόπιας εξουσίας σχετικά με τον εξ' ανατολών κίνδυνο, αλλά ακόμα περισσότερο γιατί η ψήφιση ή ο εκσυγχρονισμός αντιτρομοκρατικών νομοθετημάτων κι η ανέγερση φυλακών τέτοιου τύπου αποτελεί αυτή την περίοδο πρακτική όλων των ευρωπαϊκών κρατών και όχι μια ιδιαίτερη τακτική του τουρκικού κράτους. Γι' αυτό άλλωστε και στην Ελλάδα (των «αγανακτισμένων» με τις φρικαλεότητες του τουρκικού κράτους, για λόγους ψηφοθηρίας και διπλωματικών ελιγμών, Σταθόπουλων, Χρυσοχοΐδηδων, Λαλιώτηδων και λοιπών εκσυγχρονιστών της καταπίεσής μας), βρίσκεται σήμερα στα σκαριά τρομονόμος, χτίζονται 3 φυλακές υψίστης ασφαλείας και μελετώνται άλλες 3, με αυτή του Μαλανδρίνου στη Φωκίδα να ακολουθεί τη φιλοσοφία των λευκών κελιών (10 πτέρυγες 28 ατομικών κελιών, καθημερινή απομόνωση των κρατούμενων στα κελιά τους τις 23 από τις 24 ώρες της ημέρας, πλήρως ελεγχόμενες-παρακολουθούμενες τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και περιορισμένα επισκεπτήρια).

Στις 8 Μάρτη πραγματοποιήθηκαν στη Θεσσαλονίκη εμπρηστικές επιθέσεις στο Υπουργείο Υγείας, στο STAR CHANNEL και σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας, ως απάντηση στη δολοφονία του 3χρονου θύματος της γραφειοκρατίας Παναγιώτη Βασιλέλη από τη Μυτιλήνη.

Στις 9 Μάρτη, μετά από έφοδο στα σπίτια τους, οδηγήθηκαν στην ασφάλεια, με το πρόσχημα της εξακρίβωσης στοιχείων, οι αναρχικοί Θωμάς Φουρλής και Θοδωρής Γκινάλας, όπου κρατήθηκαν και ανακρίθηκαν χωριστά για τις παραπάνω επιθέσεις.

Για περισσότερες από 20 ώρες τους αρνήθηκαν κάθε επαφή με δικηγόρους, τους αφαίρεσαν χωρίς τη συγκατάθεσή τους τρίχες για εξέταση DNA και παρότι αυτόπτες μάρτυρες δεν τους αναγνώρισαν, τους απαγγέλθηκαν κακουργηματικές κατηγορίες με μοναδικό "στοιχείο ενοχής" τις στημένες καταθέσεις δύο μπάτσων που δήλωσαν εκ των υστέρων ότι τους είχαν δει κοντά στο STAR CHANNEL.

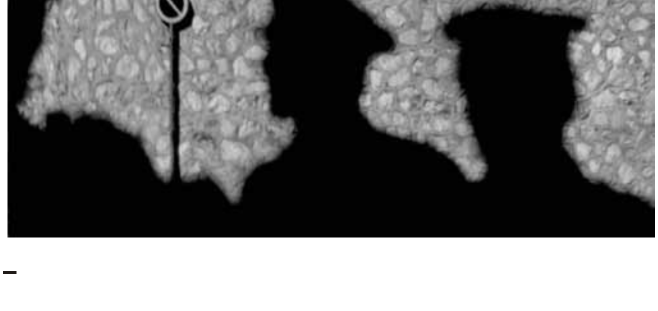
Στις 13 Μάρτη μεταφέρθηκαν κρυφά στο ανακριτικό γραφείο, από υπόγειο πάρκινγκ που συνδέει την ασφάλεια με τα δικαστήρια για να μην έρθουν σε επαφή με τους πάνω από 100 συγκεντρωμένους συμπαραστάτες και μετά από σύμφωνη γνώμη ανακριτή-εισαγγελέα προφυλακίστηκαν στις φυλακές Διαβατών.

Οι ίδιοι με κείμενό τους από τη φυλακή κατέδειξαν ξεκάθαρα τους λόγους της δίωξης και φυλάκισής τους: "Μέσα από ένα γελοία στημένο κατηγορητήριο προσπαθούν να μας φορτώσουν όλες τις ενέργειες, γνωρίζοντας πως σαν αναρχικοί ποτέ δε διανοηθήκαμε να αποκηρύξουμε την καθημερινή αντίσταση της κοινωνίας ενάντια στους δολοφόνους της. Η ασφάλεια λοιπόν, κατάφερε να μας φυλακίσει καθώς της είμαστε αρκετά ενοχλητικοί ως ενεργά κοινωνικά όντα."

Τελικά, στις 10 Απρίλη μετά από προσφυγή τους κατά της απόφασης προφυλάκισης αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους μέχρι τη δίκη τους.

Σε 5,5 χρόνια φυλάκιση καταδίκασε στις 8 Γενάρη το εφετείο κακουργημάτων τον Νίκο Μαζιώτη. Πρωτόδικα είχε καταδικαστεί σε 15 χρόνια φυλάκισης για την απόπειρα έκρηξης στο Υπουργείο Ανάπτυξης ως πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού Κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην περιοχή τους. Νωρίτερα, στις 15 Δεκέμβρη, πάλι στο εφετείο, είχε αθωωθεί ο Κώστας Μητροπέτρος που είχε καταδικαστεί πρωτόδικα σε 5,5 χρόνια για τη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις των αδιόριστων εκπαιδευτικών τον Ιούνη του '98 έξω από τα εξεταστικά κέντρα και στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας της πλ. Κάνιγγος ενάντια στη δολοφονική επίθεση φασιστών σε συμμέτοχους των γεγονότων εκείνης της περιόδου. Τέλος, ο Κώστας Γαρδούνης καταδικάστηκε στις 12 του Φλεβάρη στο εφετείο σε 13 μήνες με αναστολή - όσο και πρωτόδικα- για τη σύλληψή του σε συγκρούσεις με την αστυνομία και τους φασίστες στην Πάντειο, τον Απρίλη του '95, συγκρούσεις που είχαν ακολουθήσει μια πορεία οργής για το σοβαρό τραυματισμό του αναρχικού Γιάννη Σταθόπουλου από φασίστα έξω από κατάληψη στέγης.

Σε σχέση με το ευνοϊκό για τους κατηγορούμενους αποτέλεσμα των δύο πρώτων δικών, άποψή μας είναι ότι το κράτος δεν ευεργετεί. Και οι δύο είχαν παραμείνει στην φυλακή για 3,5 χρόνια και 1 χρόνο αντίστοιχα- και ο Ν. Μαζιώτης παραμένει ακόμα, αφού απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισής του για "υπό όρους απόλυση" μετά την έκτιση των 3/5 της ποινής του. Ήταν ίσως μια ευκαιρία για την αστική δικαιοσύνη να επιδείξει άλλοθι δημοκρατικότητας, παραμένοντας αμείλικτος τιμωρός όταν κάτι τέτοιο είναι αναγκαίο για την κρατική τάξη. Αφού και στις δύο περιπτώσεις το μήνυμα είχε δοθεί για το τι περιμένει όποιον αρνείται έμπρακτα τις αποφάσεις των αφεντικών, δεν κόστιζε τίποτα η επίδειξη που ακολούθησε. Αυτά όμως είναι εκτιμήσεις, το γεγονός είναι ένα. Ότι καμία επίφαση

Γυναίκα με φύλο καθρέφτη

Τα τελευταία 50 χρόνια πολλά έχουν γραφτεί για τη γυναίκα και τη θέση της μέσα στην κοινωνία. Εδώ δε φιλοδοξούμε να γεννήσουμε νέες θεωρίες ούτε να κάνουμε πομπώδεις αναλύσεις. Να αποπειραθούμε περισσότερο κάποιες σκέψεις και να δώσουμε έμφαση, ως γυναίκες και ως άντρες, σε όσα βιώνουμε καθημερινά, εκτιμώντας επί του ζητήματος ότι οι φιλολογίες περισσεύουν και ωστόσο λείπουν ακόμα οι απελευθερωτικές πράξεις.

Σαφές είναι, λοιπόν, στη σκέψη μας το όριο που χωρίζει τις γυναίκες του τρίτου και του δυτικού κόσμου. Ο καθένας, ακόμα και ο πιο τελειωμένος φαλλοκράτης της δύσης, θα μπορούσε -όχι δύσκολα- να διαμαρτυρηθεί και να καταγγείλει τα καθημερινά βασανιστήρια που υφίσταται μια γυναίκα σε χώρες τύπου Ιράν, Αφγανιστάν, Σαουδική Αραβία, Ινδία. Δεν είναι τυχαίο ότι την περιβόητη ημέρα της Γυναίκας πολλές και διαφορετικές φωνές οργιάζουν υπέρ του σαφούς διαχωρισμού των πολιτισμένων της Δύσης και των απολίτιστων της Ανατολής. Και πλειοδοτούν υπέρ της «εδώ» γυναικείας απελευθέρωσης, ανατριχιάζοντας με την «εκεί» απαράδεκτη, απάνθρωπη αιχμαλωσία της. Τί αλήθεια συγκαλύπτει στο «εδώ» η ύπαρξη του «εκεί»; Μήπως μια άλλου τύπου, πιο εκλεπτυσμένη σκλαβιά πολυτελείας; Θα επανέρθουμε. Είναι αλήθεια και γενικώς γνωστό ότι η υποτίμηση της γυναίκας σε τέτοια καθεστώτα αγγίζει τα όρια της πιο νοσηρής φαντασίας. Δεν είναι απλά η αντιμετώπισή τους σα να ήταν ζώα, που μας εξοργίζει, δεν είναι η μοίρα του σκλάβου που τους επιφυλάσσεται, είναι που αυτή η μοίρα μοιάζει αιώνια, χωρίς καμία ρωγμή ελευθερίας ή έστω μια ανάσα απαλλαγμένη από ψυχική και σωματική βία. Αυτή η βία φαντάζει νομοτελειακή, σαν επιβεβλημένη από θείο νόμο. Στο Αφγανιστάν, για παράδειγμα, τον εν λόγω νόμο τον μεταφράζουν και τον ενσαρκώνουν οι ισλαμιστές Ταλιμπάν, που καταδικάζουν τις γυναίκες στον καθολικό κοινωνικό αποκλεισμό και τις κλειδώνουν στα σπίτια τους όπως τα ζώα στα κλουβιά. Εκεί, και όχι μόνο εκεί, αφού μια γυναίκα βιάζεται, στη συνέχεια λιθοβολείται κατηγορούμενη ότι επεδίωξε το βιασμό της! Κοιτώντας λίγο καλύτερα, βρίσκουμε λοιπόν ένα νόμο ανδροκρατικό, στη χειρότερη εκδοχή του, που θέλει τις γυναίκες κουκουλωμένες, ένα νόμο φαλλοκυριαρχικό, σκληρά κατασταλτικό που κινεί τα νήματα κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής, πνίγοντας ενδεχόμενες αντιδράσεις πριν τη γέννηση τους. Εκεί οι γυναίκες, αυτόπτες μάρτυρες και αντικείμενα της πιο άγριας, απροσχημάτιστης καταπίεσης.

Κι εδώ; Στον πολιτισμένο κόσμο; Προχωράμε λίγο πιο πέρα το συλλογισμό μας. Εδώ οι γυναίκες έχουν «απελευθερωθεί», έχουν βγει απ' τα σπίτια τους, συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνική ζωή. Δουλεύουν, πολιτεύονται, εξουσιάζουν ανδροπρεπώς όπου κι όπως μπορούν, εξουσιάζουν και με το δικό τους τρόπο

αποδεχόμενες τη φύση της επιβολής, θέλγουν. Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Καμουφλαρισμένα σε νέα συσκευασία, πλασάρονται έντεχνα. Και μητέρα και καριέρα, και θηλυκό και νοικοκυρά. Ένα κυνηγητό πίσω από ρόλους που πρέπει να τους προλάβει όλους για να γίνει αποδεκτή, για να αποκτήσει κύρος. Και η καινοτομία έρχεται μαζί με τη συγκατάθεσή της. Παλιότερα, στις δυτικές κοινωνίες, ναι μεν η γυναίκα ήταν πιο περιορισμένη και κοινωνικά αποκλεισμένη, όμως δυσφορούσε. Είχε επίγνωση της κοινωνικής της θέσης και αγανακτούσε σιωπηρά. Έβραζε σα να λέμε. Και κάποια στιγμή ξεχείλισε, μίλησε για τον εαυτό της και βγήκε στο δρόμο. Από τις αρχές του αιώνα και ιδιαίτερα τη δεκαετία του '70, μαζί με τα άλλα κοινωνικά κινήματα που ξέσπασαν, ήρθε στο προσκήνιο της ιστορίας αυτή η ύπαρξη που είχε «ταφεί» για αιώνες. Αν και τα ζητήματα που τέθηκαν απ' αυτά τα κινήματα υπήρξαν καίρια, ωστόσο οι αδυναμίες τους και η ήττα κάθε γενικότερης αντιθεσμικής προοπτικής, στο δρόμο και τις συνειδήσεις, οδήγησαν στην τελική αφομοίωσή τους από τον πολλά υποσχόμενο καπιταλιστικό παράδεισο, που επιμελήθηκε καθολικά της μορφής και του περιεχομένου της γυναίκας. Τη «μανατζάρισε», τη διατίμησε και την έβγαλε στην αγορά με τη θέλησή της. Τώρα ό,τι κάνει το «επιθυμεί», το θέλει και το κάνει, συναινώντας στην υποτίμησή της. Τώρα ερωτοτροπεί με την εικόνα της. Περιφέρεται σα σεξουαλικό αντικείμενο, αυτάρεσκη, ναρκισσευόμενη και έτσι κερδίζει το χώρο της. Έμαθε ότι για να πετύχει χρειάζεται να συμμορφωθεί με τα κυρίαρχα πρότυπα. Και τα κυρίαρχα πρότυπα, για άντρες και για γυναίκες, είναι γένους αρσενικού. Εσωτερίκευσε τις προσταγές του καπιταλισμού, γιατί και «το μισό τ' ουρανού» μπορεί να παράγει και μάλιστα τα μέγιστα, και τις εμπλούτισε. Η σεξουαλικοποίησή της, η πορνογραφικοποίησή της, κυρίαρχη στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες, την καθιστά πρώτη στη λίστα των πιο προσοδοφόρων εμπορευμάτων.

Δίπλα «σ' αυτήν» τη γυναικεία απελευθέρωση, μια υπαρκτή ακόμα παλαιού τύπου υποδούλωση. Οι γυναίκες μετανάστριες, ταυτότητα της διπλής, τριπλής και όσο πάει υποτίμησης. Ως μετανάστριες αποδέκτριες ταπεινώσεων και ρατσιστικών συμπεριφορών από ντόπιους και πάντα πρόθυμους ένστολους, ως παραγωγική δύναμη, φτηνή και εξαναγκασμένη, λεία της πιο στυγνής εκμετάλλευσης, ως γυναίκες θύματα της πιο άγριας σεξουαλικής αντικειμενοποίησης, θύματα ατιμώρητων βιασμών και ανελέητων ξυλοδαρμών καθώς οι κάθε είδους μαστρωποί περισσεύουν.

Γι' αυτήν την ηθική του έχει να καυχιέται ο πολιτισμένος κόσμος, ηθική που οι κανόνες της σε κάθε περίπτωση θυμίζουν δουλεμπόριο. Ηθική το ίδιο σαρκοβόρα με αυτή που «σαβανώνει» τις γυναίκες στο όνομα της υποταγής. Αυτή η ηθική τις «γδύνει», τις «δέρνει», τις «κουρδίζει», ανάλογα με την περίσταση και πάντα στο όνομα του κέρδους, αφού η υποταγή έχει προηγηθεί. Η καταπίεση έχει πολλές αποχρώσεις, όπου όμως και όπως κι αν επιβάλλεται οι αποχρώσεις ξεθωριάζουν και αυτό που μένει είναι η ανελευθερία.

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΧΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥΣ

Η χυδαιότητα ενός πολιτισμού που επί 364 μέρες καταπιέζει, βιάζει και αντικειμενοποιεί τις γυναίκες, φτάνει στο αποκορύφωμά της κάθε 8η Μαρτίου. Η μέρα, που πριν 83 χρόνια εξεγέρθηκαν και χτυπήθηκαν οι υφάντριες στην Νέα Υόρκη, απαλλοτριώθηκε από το σύστημα και χρησιμοποιείται σαν μια επέτειος άλλοθί του: από διαφημίσεις και αφιερώματα στα ΜΜΕ για την γυναίκα, μέχρι και ακαδημαϊκές κουβεντούλες σε στρογγυλά τραπέζια, στα πλαίσια ενός έντεχνου δίπολου συντηρητικών προοδευτικών για τον εκσυγχρονισμό των ρόλων άντρα-γυναίκας. Παρατηρούμε ένα «ενδιαφέρον» από τους αναπαραγωγούς αυτού του νοσηρού πολιτισμού, που, βέβαια ποτέ δεν φτάνει στην ρίζα του προβλήματος, γιατί αυτό θα τους αναιρούσε αυτόματα. Αυτή την ημέρα που η κοινωνία καλείται να γιορτάσει πάνω στο πτώμα της ευαισθησία της, αυτή την ημέρα δεν έχουμε παρά να την σαμποτάρουμε.

Η καταπίεση της ανθρώπινης σεξουαλικότητας είναι βασική συνιστώσα της κατεστημένης αντίληψης. Ο σεξισμός και η παθητικοποίηση της γυναίκας είναι διάχυτα σε όλους τους θεσμούς που κυκλώνουν την καθημερινή μας ζωή. Για να σαμποτάρουμε και την αντίληψη αλλά και την σημερινή τους «γιορτή» επιλέξαμε να καταλάβουμε ένα τσοντάδικο και να το λειτουργήσουμε κατά βούληση. Θ α μπορούσαμε να έχουμε κάνει το ίδιο σε ένα οποιοδήποτε σινεμά ή σε μια φαρμακοβιομηχανία ή σε μια νομαρχία ή σε ένα εργαστήριο γενετικής έρευνας ή σε μια εκκλησία, ωστόσο, επιλέξαμε τον συγκεκριμένο χώρο, επειδή βρίσκεται στα όρια της αντίληψης ότι η γυναίκα είναι μια μηχανή ξεκαβλώματος, αποδεχόμενη αυτό το ρόλο και απολαμβάνοντάς τον. Βρισκόμαστε στα έσχατα όρια αντικειμενοποίησης της γυναίκας και εμπορευματικοποίησης του σεξισμού.

Μπορούμε να αντιληφθούμε, πως η οποιαδήποτε προσπάθεια της γυναίκας να απελευθερωθεί, θα την φέρει αντιμέτωπη με κάθε δομή της σημερινής πολιτικοκοινωνικής οργάνωσης, με κάθε θεσμό και με το κράτος σαν υπερθεσμό που συντονίζει την ροή αυτού του πολιτισμού και καταστέλλει κάθε απόκλιση. Επομένως, οποιοδήποτε εγχείρημα για την απελευθέρωση της γυναίκας, ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, δεν μπορεί παρά να εμπεριέχει την αμφισβήτηση, την απαλλοτρίωση των σχέσεων, την άρνηση και την καταστροφή αυτού του πολιτισμού στο σύνολό του.

Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών
Άντρες-γυναίκες για τον κοινωνικό
και ταξικό πόλεμο

Στις 8 Μάρτη 1993 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές κατέλαβαν το πορνοσινεμά Αντινέα και πρόβαλαν την ταινία «Θέλμα και Λουίζ» με σκοπό να σαμποτάρουν την «γιορτή» της γυναίκας. Το παραπάνω κείμενο μοιράστηκε στον χώρο και στους περαστικούς.

Δυό λόγια για την *επαναρρύθμιση της μισθωτής σχέσης εργασίας*, για το εργασιακό δηλαδή καθεστώς που αντιμετωπίζουμε καθημερινά

Η επαναρρύθμιση της μισθωτής σχέσης εργασίας αφορά μια κεφαλαιοκρατική επιθετική διαδικασία σε εξέλιξη για την επιβολή της εργασιακής ειρήνης (με την έννοια της πειθάρχησης των εργαζομένων), τη συμπίεση του εργατικού κόστους, την εντατικοποίηση και ελαστικοποίηση της εργασίας, ούτως ώστε αυτή να καταστεί πιο αποδοτική και επικερδής για τα αφεντικά (είτε μιλάμε για το ιδιωτικό κεφάλαιο είτε για τον συλλογικό καπιταλιστή, το κράτος). Η διαδικασία αυτή εντοπίζεται σε μια σειρά αλλαγών, διαρθρωτικών και μη, που με χρονική αφετηρία εφαρμογής τους το δεύτερο μισό της δεκαετίας του ΄80, διευρύνθηκαν σημαντικά όλο το επόμενο διάστημα και εξακολουθούν στις μέρες μας με ακόμα εντατικότερους ρυθμούς και βαθύτερες τομές.

Τι να πρωτοθυμηθούμε αλήθεια; Την έναρξη της κεφαλαιο-κρατικής επίθεσης με τα περίφημα προγράμματα λιτότητας, που αφορούσαν περικοπές των προνοιακών επιδομάτων και καθήλωση των μισθών, συνοδεύτηκαν από αναφορές περί «ιδιαίτερα υψηλού κόστους εργασίας» και «υπερτιμημένης εργατικής δύναμης» και δεν άργησαν να προκαλέσουν μείωση του εισοδήματος μεγάλου τμήματος του πληθυσμού;

Τη σταδιακή μεταβίβαση (για την «επιβεβλημένη αναδιάρθρωση της παραγωγής») κερδοφόρων κρατικών επιχειρήσεων στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου με παράλληλη εγκατάλειψη των λεγόμενων «προβληματικών», που, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του ΄90, εκτόξευσαν την ανεργία, εισάγοντας μια ψυχολογία εργασιακής αβεβαιότητας, η οποία αξιοποιήθηκε στο έπακρο από τα αφεντικά για την επιβολή της εργασιακής ειρήνης και τη συνέχιση της επίθεσής τους;

Την καθολική πολιτική συμφωνία αριστερών-κεντρώων-δεξιών, επί συγκυβέρνησης και οικουμενικής, για την «επιτακτική ανάγκη αύξησης της παραγωγικότητας των εργαζομένων», που έθεσε τις βάσεις για την προώθηση εντατικότερων ρυθμών εργασίας;

Τη σταθερή επέκταση, από εκείνη την περίοδο, της σύναψης συμβάσεων ορισμένου χρόνου εργασίας, για την εξάλειψη του κόστους των απολύσεων και την επίταση της ανασφάλειας;

Την οριακή εκμετάλλευση των εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών, από το ΄91 και μετά, που αποτέλεσε όχι μόνο το έδαφος μιας άνευ προηγουμένου κερδοφορίας των μικρών και μεγάλων αφεντικών αλλά και το πρότυπο προς το οποίο έπρεπε να κατευθυνθεί συνολικά η μισθωτή σχέση εργασίας (με την έννοια της οδήγησης της λεγόμενης «λευκής» εργασίας -της εξασφαλισμένης θέσης, των υψηλότερων αποδοχών, των συλλογικών συμβάσεων και των «κεκτημένων» δικαιωμάτων- προς τη λεγόμενη «μαύρη» -των εντατικών ρυθμών, υποτιμημένης, κακοπληρωμένης και κατά περιπτώσεις ανασφάλιστης εργασίας- και τη σταδιακή απάλειψη των μεταξύ τους ορίων);

Τι να πρωτοαναφέρουμε από τα πιο πρόσφατα επεισόδια αυτής της επίθεσης; Τη δυναμική εξάπλωση, την τελευταία πενταετία, της μερικής απασχόλησης για το μοίρασμα της μιας θέσης εργασίας σε δύο εργαζόμενους, που καθιέρωσε μια ψυχολογία μόνιμης προσωρινότητας και συνδιάστηκε με την εισαγωγή του όρου «απασχολήσιμος»;

Τον Κοινωνικό Διαλόγο μεταξύ των περιβόητων «κοινωνικών εταίρων» (κράτος-εργοδότες-εργατοπατέρες), που αν και απαξιώμενος πλέον στις μέρες μας εκπλήρωσε σε μεγάλο βαθμό την αποστολή του, της προώθησης σημαντικών αλλαγών με όρους «κοινωνικής αμοιβαιότητας», διαμέσου μιας ιδεολογίας ψευτοκοινότητας και μιας ψυχολογίας ψευτοσυμμετοχής;

Την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, που αφορούσε -εκτός των άλλων- το συντονισμό του εκπαιδευτικού συστήματος με τις αλλαγές στο εργασιακό τοπίο και εισήγαγε τη λεγόμενη «δια βίου εκπαίδευση» ως ανταπόκριση στο ζητούμενο ενός νέου τύπου εργαζόμενου, «κινητικού», που θα επανεκπαιδεύεται διαρκώς ώστε να είναι σε θέση να καλύπτει, όπου και όποτε χρειαστεί ανάγκες της παραγωγής;

Τα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης, που με πρόσχημα την καταπολέμηση της ανεργίας στις 7 περιοχές της Ελλάδας με τα μεγαλύτερα ποσοστά (περιλαμβάνονται σε αυτές οι δήμοι του Πειραιά), έδωσαν το ελεύθερο στους «τοπικούς παραγωγικούς φορείς» για «δημιουργία θέσεων εργασίας» με μισθούς κατώτερους των έτσι κι αλλιώς ισχνών συλλογικών συμβάσεων;

Τα προγράμματα του ΟΑΕΔ επιδότησης εργοδοτών (!) με 7 χιλιάδες ημερησίως για την πρόσληψη ανέργων ή τα προγράμματα STAGE, που με το πρόσχημα της απόκτησης εργασιακής εμπειρίας προσφέρουν στα αφεντικά έναν όλο και μεγαλύτερο αριθμό κακοπληρωμένων και ανασφάλιστων θέσεων εργασίας;

Τη λειτουργία, εδώ και κάποιο διάστημα, ιδιωτικών γραφείων εύρεσης εργασίας και εταιρειών ενοικίασης εργαζομένων, που σε συνεννόηση με εργοδότες παρέχουν προσωρινή εργασία εντατικών ρυθμών και μειωμένων αποδοχών με τη σύναψη σχετικών συμβάσεων που περιέχουν απίστευτους όρους (π.χ. η απουσία μια μέρα από τη δουλειά ακόμα και για λόγους υγείας σημαίνει λήξη της σύμβασης);

Την καθιέρωση στους εργασιακούς χώρους συνελεύσεων όλου του προσωπικού κατ' εντολή των αφεντικών για «την επίλυση προβλημάτων της δουλειάς», για την αύξηση δηλαδή της παραγωγικότητας και την εξάπλωση της ρουφιανιάς;

Την εισαγωγή μοντέλων συνδιαχείρησης-λαϊκού καπιταλισμού για την περαιτέρω εδραίωση της εργασιακής ειρήνης με την παροχή σε εργαζόμενους μετοχών των επιχειρήσεων στις οποίες δουλεύουν αντί αποζημιώσεων ή αύξησης των μισθών;

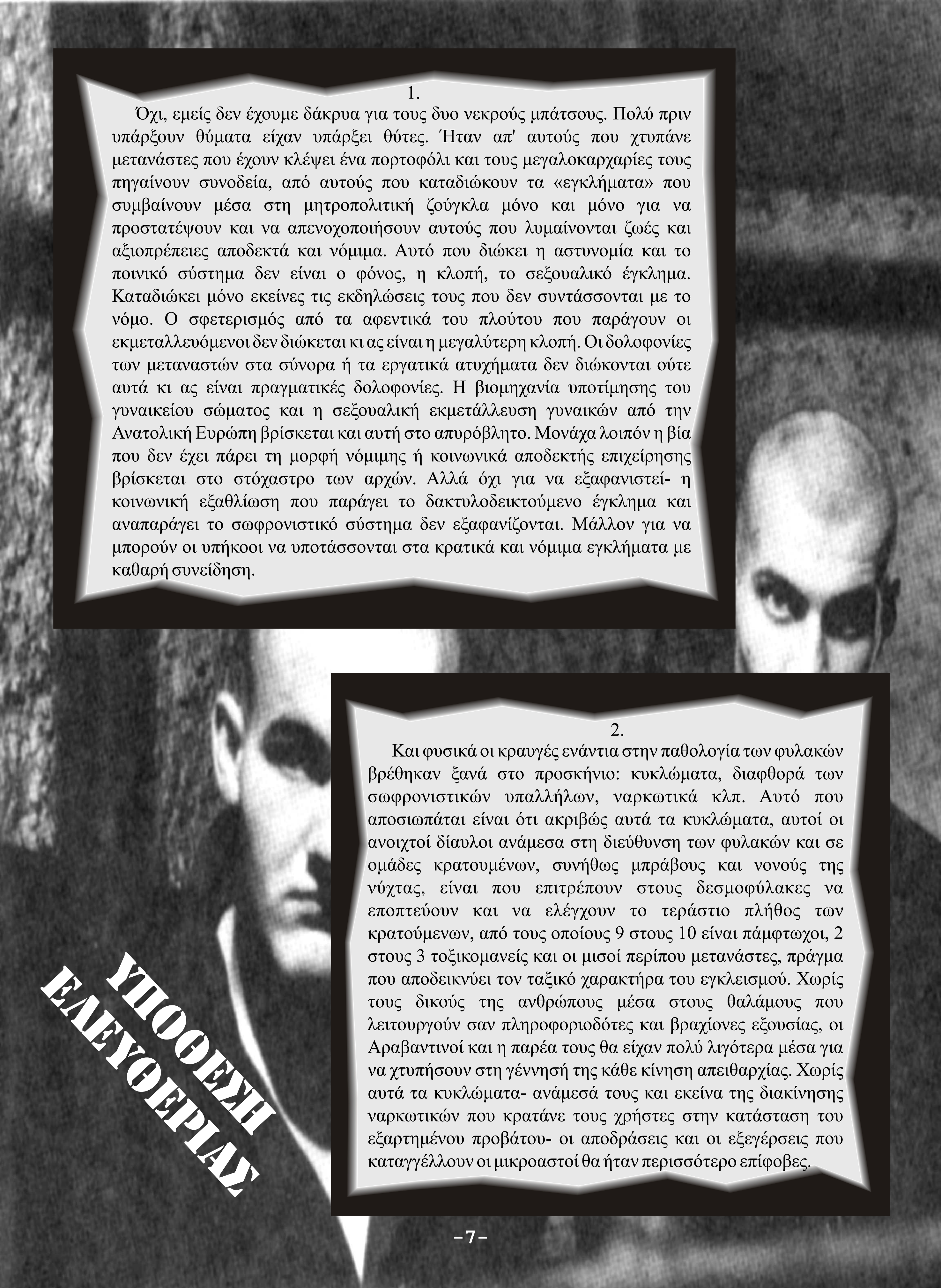
Τον πρόσφατο νόμο για τα εργασιακά, που κατοχύρωσε τη διεύρυνση του ορίου μαζικών απολύσεων και την «ελαστική διευθέτηση του χρόνου εργασίας» με την κατάργηση της πληρωμής υπερωριών και ανταπόδοσή τους με ρεπό όταν το αφεντικό δεν έχει δουλειά;

Την προώθηση νομοσχεδίου για το ασφαλιστικό που αυξάνει κι άλλο τα όρια ηλικίας για συνταξιοδότηση και μειώνει ακόμα περισσότερο τις έτσι κι αλλιώς πενιχρές συντάξεις;

Και τι να πρωτοφανταστούμε άραγε ότι θα ακολουθήσει όταν από ευρωπαϊκές μελέτες προκύπτει ότι η ελληνική αγορά εργασίας είναι η πιο ανελαστική στην ΕΕ;

Δεν υπάρχει όμως κανένας λόγος να μεμψιμοιρούμε που το «κακό» κράτος και το «κακό» κεφάλαιο δε νοιάζονται λίγο και για μας. Απλά, τη δουλειά τους κάνουν και την κάνουν καλά (εκτός κι αν μας διαφεύγει ότι η ιστορική ταυτότητα του κράτους είναι η επιβολή και του κεφαλαίου η εκμετάλλευση). Το ζήτημα είναι τι κάνουμε εμείς οι ίδιοι σε απάντηση όλων αυτών που με επώδυνο τρόπο εισπράττουμε καθημερινά.

Κι αν η πιθανότερη απάντηση είναι τίποτα, σίγουρα υπάρχουν πράγματα που μπορούν να γίνουν. Από τις στιγμές του εργασιακού σαμποτάζ (λουφάροντας εις βάρος πάντα του αφεντικού και όχι των συναδέλφων) και τις κουβέντες-χειρονομίες-συμπεριφορές συντροφικότητας και αλληλεγγύης με τους συναδέλφους, μέχρι τη διερεύνηση δυνατοτήτων συλλογικής αντίστασης μέσα στους εργασιακούς χώρους και στο δρόμο, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που μπορεί να έχει αυτή, αλλά πάντα μέσα από οριζόντιους-αντιιεραρχικούς τρόπους λήψης των αποφάσεων και αυτο-οργάνωσης του αγώνα μας, που θα βάζουν στην άκρη τους κάθε λογής και απόχρωσης συνδικαλιστές εργατοπατέρες, εργολάβους της χειραγώγησης και του ξεπουλήματος.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1.

Όχι, εμείς δεν έχουμε δάκρυα για τους δυο νεκρούς μπάτσους. Πολύ πριν υπάρξουν θύματα είχαν υπάρξει θύτες. Ήταν απ' αυτούς που χτυπάνε μετανάστες που έχουν κλέψει ένα πορτοφόλι και τους μεγαλοκαρχαρίες τους πηγαίνουν συνοδεία, από αυτούς που καταδιώκουν τα «εγκλήματα» που συμβαίνουν μέσα στη μητροπολιτική ζούγκλα μόνο και μόνο για να προστατέψουν και να απενοχοποιήσουν αυτούς που λυμαίνονται ζωές και αξιοπρέπειες αποδεκτά και νόμιμα. Αυτό που διώκει η αστυνομία και το ποινικό σύστημα δεν είναι ο φόνος, η κλοπή, το σεξουαλικό έγκλημα. Καταδιώκει μόνο εκείνες τις εκδηλώσεις τους που δεν συντάσσονται με το νόμο. Ο σφετερισμός από τα αφεντικά του πλούτου που παράγουν οι εκμεταλλευόμενοι δεν διώκεται κι ας είναι η μεγαλύτερη κλοπή. Οι δολοφονίες των μεταναστών στα σύνορα ή τα εργατικά ατυχήματα δεν διώκονται ούτε αυτά κι ας είναι πραγματικές δολοφονίες. Η βιομηχανία υποτίμησης του γυναικείου σώματος και η σεξουαλική εκμετάλλευση γυναικών από την Ανατολική Ευρώπη βρίσκεται και αυτή στο απυρόβλητο. Μονάχα λοιπόν η βία που δεν έχει πάρει τη μορφή νόμιμης ή κοινωνικά αποδεκτής επιχείρησης βρίσκεται στο στόχαστρο των αρχών. Αλλά όχι για να εξαφανιστεί- η κοινωνική εξαθλίωση που παράγει το δακτυλοδεικτούμενο έγκλημα και αναπαράγει το σωφρονιστικό σύστημα δεν εξαφανίζονται. Μάλλον για να μπορούν οι υπήκοοι να υποτάσσονται στα κρατικά και νόμιμα εγκλήματα με καθαρή συνείδηση.

2.

Και φυσικά οι κραυγές ενάντια στην παθολογία των φυλακών βρέθηκαν ξανά στο προσκήνιο: κυκλώματα, διαφθορά των σωφρονιστικών υπαλλήλων, ναρκωτικά κλπ. Αυτό που αποσιωπάται είναι ότι ακριβώς αυτά τα κυκλώματα, αυτοί οι ανοιχτοί δίαυλοι ανάμεσα στη διεύθυνση των φυλακών και σε ομάδες κρατουμένων, συνήθως μπράβους και νονούς της νύχτας, είναι που επιτρέπουν στους δεσμοφύλακες να εποπτεύουν και να ελέγχουν το τεράστιο πλήθος των κρατούμενων, από τους οποίους 9 στους 10 είναι πάμφτωχοι, 2 στους 3 τοξικομανείς και οι μισοί περίπου μετανάστες, πράγμα που αποδεικνύει τον ταξικό χαρακτήρα του εγκλεισμού. Χωρίς τους δικούς της ανθρώπους μέσα στους θαλάμους που λειτουργούν σαν πληροφοριοδότες και βραχίονες εξουσίας, οι Αραβαντινοί και η παρέα τους θα είχαν πολύ λιγότερα μέσα για να χτυπήσουν στη γέννησή της κάθε κίνηση απειθαρχίας. Χωρίς αυτά τα κυκλώματα- ανάμεσά τους και εκείνα της διακίνησης ναρκωτικών που κρατάνε τους χρήστες στην κατάσταση του εξαρτημένου προβάτου- οι αποδράσεις και οι εξεγέρσεις που καταγγέλλουν οι μικροαστοί θα ήταν περισσότερο επίφοβες.

3.

Ακούγοντας σε όλη αυτή τη συζήτηση για την αποτυχία των φυλακών αναρωτιόμαστε πάντως πως θα μπορούσαν οι φυλακές να «πετυχαίνουν» -δηλ. να υποτάσσουν στις κυρίαρχες προσταγές. Με πιο σκληρές τιμωρίες; Μα αυτές θα είχαν ως συνέπεια την ακόμα μεγαλύτερη αποκοινωνικοποίηση, την ολοκληρωτική απορρόφηση του κρατούμενου από τον κόσμο της φυλακής, άρα και την ακόμα πιο βέβαιη «υποτροπή» του μετά την έξοδό του. Με την κοινωνική επανένταξη, δηλαδή την σιγουριά μιας επιβίωσης μέσα στην φθορά της οικογένειας, της δουλειάς, της κατανάλωσης; Μα εδώ ο αποκλεισμός είναι προοπτική για ολόκληρες κοινωνικές ομάδες, πόσο μάλλον για εκείνους που κουβαλάνε το στίγμα του φυλακισμένου. Η φυλακή είναι πολυ απλά τόπος προορισμού για όσους πήραν, ζώντας μέσα στην ένδεια ή την μετριότητα, τις προκλητικές υποσχέσεις καλοπέρασης αυτής της κοινωνίας κατά γράμμα, χωρίς να υπολογίζουν κανόνες ή κοινωνικές συμβάσεις. Και το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να μεταδόσει το μύνημα ότι μπορείς να κυνηγάς τον πλούτο, τη δύναμη, το σεξ δουλεύοντας, γλύφοντας, αγοράζοντας αλλά όχι με το όπλο στο χέρι. Η βία είναι μονοπώλειο των αφεντικών. Για τους υπόλοιπους είναι μια πολύ επικίνδυνη υπόθεση που μπορεί να σημαίνει κοινωνική αυτοχειρία, αφού και μια φορά να βρεθούν πίσω από τα τείχη, η "κανονική" ζωή μάλλον έχει τελειώσει γι' αυτούς. Ο σκοπός λοιπόν της φυλακής δεν είναι ο σωφρονισμός των φυλακισμένων που η ίδια τους κάνει τακτικούς πελάτες της, αλλά ο εκφοβισμός των "έξω", να μην τολμήσουν τίποτα πέρα από τα όρια, κι αν θέλουν να γίνουν καθάρματα ας το κάνουν, αλλά μόνο όπως η εξουσία επιτρέπει.

4.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι εξεγερμένοι κάθε εποχής με την πρώτη ευκαιρία καταστρέφουν τις φυλακές και απελευθερώνουν τους έγκλειστους. Όχι επειδή επιδοκιμάζουν γενικά και άκριτα κάθε παράνομη πράξη αλλά επειδή αναγνωρίζουν ότι μια κοινωνική οργάνωση εξαθλίωσης και θεσμισμένης βίας δεν μπορεί παρά να φέρει την ευθύνη των πράξεων που καταστέλλει, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που μπορεί να είναι εξίσου αποτρόπαιες με το σύστημα που τις προκαλεί. Όταν η οργάνωση, τα αφεντικά, οι κανόνες αυτού του κόσμου έχουν κάνει ασύλληπτα πράγματα ενάντια στους ανθρώπους, πάει πολύ να λένε ότι αποδίδουν και δικαιοσύνη. Και ακόμα περισσότερο πάει πολύ να αποκαλούν έγκλημα ακόμη και ό,τι αντιστέκεται στις λεηλασίες και τη βία τους, τον ίδιο τον αγώνα για την ελευθερία.

Σε ένα σύντομο διάλογο του δέκατου ένατου αιώνα ανάμεσα στον αναρχικό Ντυβάλ και τον αστυνομικό που πήγε να τον συλλάβει, φαίνεται για τα καλά, τι λογής θα είναι η άρνηση της αστικής νομιμότητας από το απελευθερωτικό εγχείρημα:

- Ντυβάλ, σας συλλαμβάνω εν ονόματι του νόμου.
- Κι εγώ σε σκοτώνω στο όνομα της ελευθερίας

«Πάνω σε τριάντα εκατοστά χώμα, που πήρε από Ελλάδα κατά την αποχώρησή της, έστησε το στρατόπεδο της η ελληνική μονάδα στο Κόσοβο.» (ημερήσιος τύπος)

«Δεν υπάρχει περίπτωση η Ελλάδα να αποχωρήσει από το Κόσοβο. Θα παραμείνουμε για όσο διάστημα χρειαστεί. Δεν πήγαμε εκεί για τουρισμό.» (Άκης Τσοχατζόπουλος, υπουργός εθνικής άμυνας)

Αδέρφια μας εθελοντές
σε Κόσοβο-Βοσνία
εμείς πάρτυ θα κάνουμε
σε κάθε σας κηδεία.

Εμπλουτισμένα μαζικά εγκλήματα και ψέματα,
απεμπλουτισμένες συνειδήσεις
ή διαφορετικά
ένας πολιτισμός που γεννά τέτοια ευρήματα
δεν μπορεί παρά να μοιάζει στα ευρήματά του

Έπρεπε η ραδιενεργός σκόνη του κάθε απεμπλουτισμένου ουρανίου να διεισδύσει στα σπίτια μας, μετά τους βομβαρδισμούς στη γειτονιά μας για να ενδιαφερθούμε, να ανησυχήσουμε, να αγαναχτήσουμε. Οι δεκάδες χιλιάδες θάνατοι, οι ακόμα περισσότερες περιπτώσεις ανθρώπων που έχουν νοσήσει από διάφορες μορφές καρκίνου κι οι τόσες τερατογενέσεις παιδιών την τελευταία δεκαετία στο Ιράκ από τις 940.000 συμμαχικές βόμβες τέτοιου τύπου, ήταν αρκετά μακριά για να παρενοχλήσουν το φιλήσυχο μικροαστικό όνειρο της ατομικής εξασφάλισης, ήταν αρκετά μακριά για να πιτσιλήσουν τα ρούχα μας με αίμα και να πολιορκήσουν τον οργανισμό μας με την αρρώστια.

Αρκετοί βέβαια είναι αυτοί που θα σπεύσουν να δικαιολογήσουν την αδιαφορία και την ανεπάρκειά τους ως αποτέλεσμα της άγνοιας, της έλλειψης πληροφοριών. Ακόμα όμως κι αν έτσι έχουν τα πράγματα (που δεν έχουν ακριβώς έτσι) τι άλλαξε από τη στιγμή που σήμανε «η ώρα της αλήθειας και των αποκαλύψεων», όπως έντεχνα διακήρυξαν οι δημοσιογράφοι αρχίζοντας τον χορό των δημοσιευμάτων τους και των εκπομπών τους;

Από την μία, η κοινωνική δυσαρέσκεια που αναπτύχθηκε δεν άργησε να καταντήσει μήτρα των δικών της εκτρωμάτων. Κι αυτό γιατί στάθηκε κύρια στην ιδιοτελή και αυτιστική αγωνία του τι ενδέχεται να εισπράξουμε εμείς οι ίδιοι, μακριά από οποιοδήποτε ενδιαφέρον και αλληλεγγύη για τη σκληρότητα των συνεπειών που θα βιώσουν οι εκεί πληθυσμοί, στο Κόσοβο και στη Σερβία. Γιατί ανησύχησε ιδιαίτερα για τον κίνδυνο που ίσως διατρέχουν οι καλοπληρωμένοι έλληνες εθελοντές, που βρίσκονται (εξαιτίας της δικής μας ανοχής-συνενοχής) σε διάφορα σημεία των Βαλκανίων με την ιδιότητα των στρατευμάτων κατοχής κι οι οποίοι σε τελική ανάλυση ήταν εκ των προτέρων ενήμεροι για το πρόβλημα. Γιατί τέλος, στο βαθμό που εκφράστηκε στο δρόμο αυτό έγινε κάτω από τα κόκκινα λάβαρα του αντιαμερικανισμού, αυτού του θολού και επιλεκτικού αντιιμπεριαλισμού, που προσπαθεί σκόπιμα να αποκρύψει ότι ο επεκτατισμός είναι σύμφυτος με την ύπαρξη κρατών και κεφαλαίου, που προτιμά να αποφεύγει τις αναφορές στον ιμπεριαλιστικό ρόλο της Ελλάδας στα Βαλκάνια και που το όραμα που μας προτείνει είναι αυτό της δικής του τυραννικής επιβολής (ή μήπως νομίζουν πως ξεχάσαμε τους εκατοντάδες χιλιάδες εκτελεσμένους και «εξαφανισμένους» του ανατολικού μπλοκ, τους ακόμα περισσότερους εξορισμένους στα γκούλαγκ της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, τις καταπνιγμένες στο αίμα από τον κόκκινο στρατό κοινωνικές εξεγέρσεις στην Κροστάνδη το 1921, στην Ανατολική Γερμανία το 1953, στην Ουγγαρία το 1956, την επέμβαση στο Αφγανιστάν το 1979, τις χιλιάδες πυρηνικές δοκιμές στη Σιβηρία, το έγκλημα του Τσέρνομπιλ;).

Από την άλλη, κανέναν δεν προβλημάτισε σοβαρά το γεγονός ότι το όλο θέμα προκλήθηκε και πήρε έκταση από τα ίδια τα ΜΜΕ, τον ισχυρότερο δηλαδή ιδεολογικό μηχανισμό της κυριαρχίας. Και δεν είναι απλά ότι χειραγωγήθηκε και εκτονώθηκε η όποια κοινωνική δυσαρέσκεια μέσα από τα άρθρα των εφημερίδων και τα talk show των κανάλιων, όπου προοδευτικοί διανοούμενοι, ευαίσθητοι δημοσιογράφοι και αντιπολιτευόμενοι πολιτικοί έχυναν κροκοδείλια δάκρυα, ορύονταν για το έγκλημα, τις κακές βόμβες και την ανηθικότητα αυτών των πολέμων και πλειοδοτούσαν για την κατάργηση συγκεκριμένων οπλικών συστημάτων μέχρι και των πολέμων γενικότερα (λες και υπάρχουν καλές βόμβες και ηθικοί πόλεμοι ή λες και οι πόλεμοι θα καταργηθούν από μόνοι τους ή με διακηρύξεις κι όχι με την εξάλλειψη των

αιτιών που τους καθιστούν αναγκαίους και χρήσιμους). Πολύ περισσότερο, η όλη διαχείρηση της πληροφορίας, η στιγμή δηλαδή και ο τρόπος που αυτή διαχύθηκε, δεν είναι απλά ύποπτη αλλά και δηλωτική ενός ευρύτερου παιχνιδιού που παίζεται. Δεν είναι τυχαίο ότι μια ολόκληρη δεκαετία οι αναφορές των ΜΜΕ για τα αποτελέσματα των βομβαρδισμών στο Ιράκ δεν ήταν παρά σποραδικές και αποσπασματικές. Ακόμα περισσότερο, γνώριζαν πολύ καλά ότι οι πρώτες έρευνες, πειράματα και κατασκευή όπλων απεμπλουτισμένου ουρανίου έγιναν τη δεκαετία του ΄70, συνδιάζοντας την ανάγκη της πολεμικής βιομηχανίας για μαζική παραγωγή όπλων, χαμηλού κόστους και αυξημένης διατρητικής ικανότητας, με την ανάγκη εναλλακτικής διαχείρησης των πυρηνικών απόβλητων, που έχουν υψηλότατο κόστος αποθήκευσης. Κουβέντα όμως τόσα χρόνια. Ας μη μας φανεί, συνεπώς, παράδοξο αν αποδειχτεί ότι οι ίδιοι που κατασκεύασαν τα όπλα απεμπλουτισμένου ουρανίου «κατασκεύασαν» και την χρονική στιγμή της γνωστοποίησης των συνεπειών τους. Είτε για να προλάβουν μια μη ελεγχόμενη διαρροή με άγνωστα γι' αυτούς αποτελέσματα και να κλείσουν το όλο θέμα με μελέτες επιτροπών τους που να αποκλείουν κινδύνους για την υγεία και το περιβάλλον από τη χρήση τέτοιων υλικών. Είτε γιατί οι ίδιοι προωθούν την απαγόρευση και απόσυρση αυτών των οπλικών συστημάτων μέσα στα επόμενα χρόνια, με σκοπό μια νέα κερδοφόρα κούρσα εξοπλισμών διεθνώς, με ισχυρότερα όπλα «νέας γενιάς», που η πολεμική βιομηχανία έτσι κι αλλιώς μελετά και δοκιμάζει εργαστηριακά και που, γιατί όχι, θα παρουσιαστούν ως πιο «ηθικά», πιο «ανθρωπιστικά», πιο «οικολογικά», μέχρι βέβαια την επόμενη «αποκάλυψη». Εξάλλου, κάθε αναφορά σχετική με μια ανεξάρτητη και αγωνιστική δημοσιογραφία δεν είναι παρά μύθος, αφού οι δημοσιογράφοι κατέχουν και διατηρούν στήλες εφημερίδων και τηλεοπτικές εκπομπές ακριβώς επειδή εξυπηρετούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα συμφέροντα των δημοσιογραφικών οργανισμών στους οποίους υπάγονται, οι οποίοι με τη σειρά τους ανήκουν σε μεγαλοεπιχειρηματίες, κόμματα ή κράτη.

Ενώ λοιπόν, τα γεγονότα πεισματικά βεβαιώνουν: «όπου κράτη και επιβολή, όπου αφεντικά και εκμετάλλευση, όπου στρατοί και πόλεμος, όπου ΜΜΕ και χειραγώγηση, όπου υποτέλεια και καθήκον, όπου ιδιώτευση και τάφος», αναρωτιέται κανείς τι άλλο πρέπει να γίνει για να αντιληφθούμε ότι πριν μας δολοφονήσουν βομβαρδίζουν σταθερά τις καρδιές και τα μυαλά μας με εθνικά ιδεώδη, ανύπαρκτους εχθρούς, χακί εμβατήρια, εξοπλιστικά προγράμματα, αλύτρωτες πατρίδες και μεγαλοϊδεατισμούς. Ότι πριν το βιολογικό θάνατο του πολέμου προηγούνται οι μικροί καθημερινοί θάνατοι της αδιαφορίας, της παθητικότητας, του ατομικού συμφέροντος, των συμβάσεων και των συμβιβασμών. Ότι ο πόλεμος τους δεν είναι παρά η ολοκλήρωση της ειρήνης τους κι η ειρήνη τους -των καθημερινών ταπεινώσεων και καταναγκασμών, του διαρκούς ελέγχου και της επιτήρησης, της οικονομικής εξαθλίωσης και των αποκλεισμών- η συνέχιση του πολέμου τους με άλλα μέσα. Ότι «φονιάδες των λαών» δεν είναι απλά και μόνο οι κάθε φορά «μεγάλες δυνάμεις», αλλά πολύ πιο πριν και πολύ περισσότερο οι ίδιες οι εθνικές τους αυταπάτες κι οι χυδαίες τους ψευδαισθήσεις για μια «κανονική ζωή» τηλεχαύνωσης, αγοραίων εκτονώσεων και μαζικής κατανάλωσης σκουπιδιών, που τους κάνουν να σιωπούν, να συναινούν μέχρι και να συντάσσονται με τα εγκληματικά σχέδια των αφεντικών τους, στη λυσσαλέα κούρσα των τελευταίων για ισχύ και κέρδη σε παγκόσμια κλίμακα.

Η μόνη επιλογή που σαμποτάρει τον πόλεμο και την ειρήνη τους είναι αυτή της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και όσων αγωνίζονται, της αυτοοργάνωσης της ζωής και της δράσης μας, της ρήξης με ότι καθυποτάσσει, εκμεταλλεύεται και αλλοτριώνει τη ζωή μας από τις μικρές στιγμές της καθημερινότητας μέχρι τους δρόμους της αντιπαράθεσης με κάθε εξουσία τοπική ή πλανητική, δυτικού ή ανατολικού τύπου. Ο μόνος πόλεμος στον οποίο αξίζει να συμμετάσχουμε είναι ο κοινωνικός-ταξικός.

«Ναι φυσικά είναι επικίνδυνα. Αλλά το όλο θέμα είναι τα όπλα να είναι αποτελεσματικά.» (Μαρκ Λέιτι, εκπρόσωπος τύπου του ΝΑΤΟ)

«Το ΝΑΤΟ δεν είναι ιατρικός οργανισμός για να προσμετρά τις συνέπειες της χρήσης ορισμένων όπλων.» (Χαβιέ Σολάνα, πρώην γ.γ. του ΝΑΤΟ, στο ευρωκοινοβούλιο)

«Αμελητέος για την υγεία είναι ο κίνδυνος από τη χρήση απεμπλουτισμένου ουρανίου και την έκλυση ραδιενέργειας από πυρομαχικά στο Κόσοβο, αναφέρει το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον, σε έκθεσή του, που βασίζεται σε πέντε διαφορετικές ανεξάρτητες μελέτες αντίστοιχων επιστημονικών επιτροπών.» (ημερήσιος τύπος)

Ας ζήσουμε λοιπόν στον πλαστικό παράδεισό μας

που για να υπάρχει και να συντηρείται

Ναι, είναι αλήθεια οι φυλακές φεύγουν. Οι ψευδαισθήσεις όμως πως κάτι θ' αλλάξει στην καθημερινότητά μας παραμένουν ακέραιες. Ψευδαισθήσεις που τροφοδοτούνται από τα παχιά λόγια κάθε είδους Χρήστου και Λαλιώτηδων που ψηφοθηρούν στις πλάτες μας, ψευδαισθήσεις που γιορτάστηκαν στολισμένες με τις φωνές των άλλοτε δήθεν μαχητικών τραγουδιστάδων μας, την Τετάρτη 28 Φλεβάρη έξω από το Κολαστήριο του Κορυδαλλού, χωρίς κανένα ίχνος ντροπής. Τί έχουν, αλήθεια, να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται για έναν ανθρωπισμό που λέει ότι θέλει να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των κρατουμένων, αλλά απ' όσο πιο μακριά γίνεται - λες και δίνει κανείς δεκάρα για το πώς θα είναι η ζωή στην κόλαση αφότου αυτή απομακρυνθεί. Και τους φυλακισμένους ποιός τους ρώτησε; Κανείς. Αυτοί δεν έχουν γνώμη, δε χρειάζεται να καταλαβαίνουν, χρειάζονται μόνο κλουβιά. Μέσα απ' αυτά τα κλουβιά είδαν τα βεγγαλικά και άκουσαν τα τραγούδια των σωφρονιστών τους. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται στο ερώτημα ότι τη φρίκη δεν την περιφέρεις σα μακάβριο τσίρκο αλλά πρέπει να προσπαθείς να την καταργείς;; Όπου κι αν εξοριστεί, όσο μακριά, θα υπάρχει. Όχι βέβαια σε κοινή θέα, όμως θα υπάρχει. Σε φυλακές υψίστης ασφαλείας, σε κελιά εκσυγχρονισμένα, σε απομονώσεις υψηλής τεχνολογίας, στεγανές, ειδικά σχεδιασμένες μη τυχόν και κανένα ουρλιαχτό ξεφύγει και ενοχλήσει αυτιά ευφησυχασμένα προ πολλού. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται να καταδικάζουν στο όνομα της ψευτοηθικής τους εγκληματίες και δολοφόνους, αλλά νομιμοποιούν από την πίσω πόρτα τα δικά τους εγκλήματα, τους δικούς τους φόνους, τους δικούς τους πολέμους απεμπλουτισμένου ουρανίου και εμπλουτισμένου κέρδους, τη δική τους ειρήνη που σκορπάει ανενόχλητη βόμβες όπου βρει. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται να αποστρέφονται μετανάστες και κλέφτες, για τις δικές τους υφαρπαγές, τις δικές τους μίζες, τα δικά τους πλούτη μικρά ή μεγάλα. Αυτήν την κοινωνία των υποκριτών δεν την ενοχλεί ο φόνος , η κλεψιά, η βία, την αναστατώνει όταν οι φυσικοί τους φορείς είναι οι απόβλητοι, οι εξαθλιωμένοι, οι εξαγριωμένοι. Στις φυλακές οι 9 στους 10 είναι πάμφτωχοι και οι μισοί είναι μετανάστες. Αυτό που διώκεται, λοιπόν, δεν είναι το πραγματικό έγκλημα. Είναι η ανομία που γεννά ένας άδικος νόμος. Είναι οι ατομικές και συλλογικές εκρήξεις -ενδεχομένως απελευθερωτικές- που προκαλεί η αδυσώπητη λειτουργία της μητροπολιτικής φυλακής. Το πραγματικό έγκλημα βρίσκεται αλλού. Στις ανισότητες, την ιεραρχία, την ανθρώπινη υποτίμηση και στους θιασώτες τους, που για να το διαπράξουν χρειάζονται κάποιους να τους

Τι το εκπληκτικό αν η φυλακή μοιάζει
με τα εργοστάσια, με τα σχολεία,
τους στρατώνες, με τα νοσοκομεία,
που όλα τους μοιάζουν με φυλακές;

Αναρχικοί-αναρχικές από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

Το ζήτημα δεν είναι αν θα μείνουν
ή θα φύγουν οι φυλακές.
Το ζήτημα είναι να δημιουργήσουμε
τους όρους της κατάργησής τους.

Αναρχικοί-αναρχικές από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

Κοίτα για λίγο
τους τοίχους των φυλακών.
Πίσω απ'αυτούς
η στέρηση της ελευθερίας,
ένα ακόμα θλιβερό επίτευγμα.

Αναρχικοί-αναρχικές από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

"Εικόνα σου είμαι κοινωνία
και σου μοιάζω"

Γ. Π. ισοβίτης κρατούμενος

Αναρχικοί-αναρχικές από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

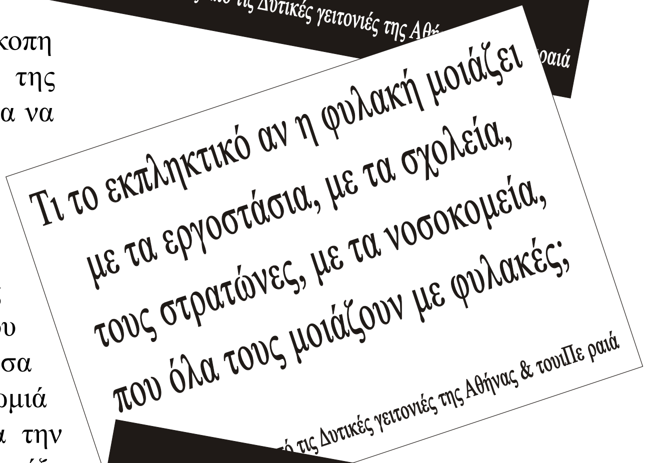
χρειάζεται μία κόλαση

την οποία ευτυχώς δε θα τη βλέπουμε

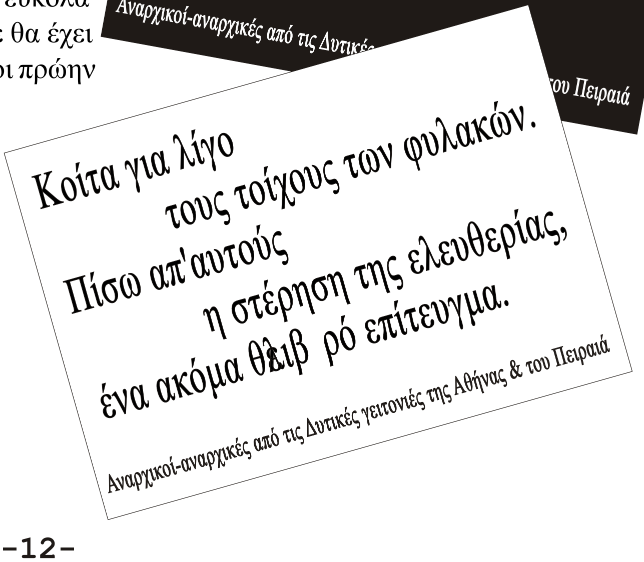
δείχνουν ως «κακούς» για να μην περνάει κανείς, παρά μόνο οι ίδιοι, τα όρια της δικής τους νομιμότητας χωρίς το φόβο της τιμωρίας και του στιγματισμού.

Η ύπαρξη των φυλακών, αγκάθι μέσα σ' αυτήν την illustration πόλη των αγοραίων εκτονώσεων, της μέχρι θανάτου κατανάλωσης σκουπιδιών, της αφθονίας, του μακάριου ύπνου αποκαλύπτει διαρκώς μια άλλη πραγματικότητα σε όσους δε φοβούνται να κοιτάξουν πίσω από την απατηλή, θεαματική της όψη. Την πραγματικότητα της εξαθλίωσης, των επιτηρούμενων και υποταγμένων σωμάτων, της εξατομίκευσης και της δουλείας, της διανοητικής απονέκρωσης, του ξεζουμίσματος και της εκμετάλλευσης, του διάχυτου ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Μια πραγματικότητα που χρειάζεται αδιάκοπη εποπτεία μήπως και ραγίσει κανένα τζάμι αυτής της ασφυκτικής γυάλινης φυλακής. Οι φυλακές υπάρχουν για να μπορούμε να ξεχνάμε τα δικά μας αόρατα δεσμά και να υποτασσόμαστε. Και την Τετάρτη σ' αυτό το φαινομενικά αθώα στημένο, ανθρωπιστικό πανηγύρι γιόρτασαν το γεγονός ότι θα τις πάρουν μπροστά από τα μάτια μας. Για να μη βλέπουμε ότι πίσω από τον κόσμο μας υπάρχει ένας άλλος κόσμος. Μια κοιτίδα σκλαβιάς που αποκαλύπτει τί λογής είναι η δική μας ελευθερία. Κι όσα graffiti και να ζωγραφίσουν στους τοίχους της, αυτή τη βρωμιά της διεστραμμένης λογικής τους δε θα μπορέσουν να την κρύψουν. Όποιος ζει σ' αυτές τις γειτονιές, όποιος περνάει έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού και τις απανταχού φυλακές και αδιαφορεί για τις αιτίες που τις γέννησαν και τις διαιωνίζουν και τη σημασία τους, αλλά παρ' όλα αυτά γιορτάζει φιέστες έξω από αυτό το λεπτοδουλεμένο βασανιστήριο, είναι το ίδιο ένοχος με όσους το σχεδίασαν. Φτιάχνει από μόνος του το όμορφο κελί του και κλειδώνεται μέσα σ' αυτό πετώντας το κλειδί στους καταπιεστές του. Όποιος έχει απωλέσει κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης , όποιος συντάσσεται τόσο εύκολα με πολιτικούς, δικαστές, μπάτσους, δεσμοφύλακες δε θα έχει που να στραφεί όταν σημαδεύουν το δικό του κεφάλι οι πρώην ψευδοσωτήρες του.

Τα τρυκάκια αυτά πετάχτηκαν στις γειτονιές του Κορυδαλλού την Τετάρτη 28 Φλεβάρη κατά τη διάρκεια εκδήλωσης της δημοτικής αρχής για την απομάκρυνση των φυλακών, ενώ το κείμενο μοιράστηκε στις πλατείες της περιοχής το επόμενο Σάββατο.

Η Ελλαδάρα, ο Ρόντος και το κακό συναπάντημα

Για πολλές δεκαετίες ήταν για το ελληνικό κράτος αναγκαίο να καταφεύγει διαρκώς σε παμπάλαιους μύθους, στο παραμύθι της φτωχής πλην τίμιας ελλαδίτσας, στην απειλή των εξ' ανατολών βάρβαρων Τούρκων, στους αχάριστους Ευρωπαίους κλπ, κάθε φορά που χρειάζονταν στρατιώτες πρόθυμους για νέες κατακτήσεις και αποστολές και μια κοινωνία που θα έκανε όραμα και σκοπό ζωής αυτές ακριβώς τις πολιτικές και στρατιωτικές επιλογές. Και κάθε φορά λιγότερο ή περισσότερο η πίστη στην όποια εθνική υπόθεση κατάφερνε να καλύψει σαν νεκροσέντονο το ψέμα, την απάτη, τις κοινωνικές αντιθέσεις στο εσωτερικό, την βαρβαρότητα και την λεηλασία στο εξωτερικό. Για τις όποιες αντίθετες φωνές πάντα σε ετοιμότητα, νόμοι στρατιωτικοί, στρατοδικεία, πρώτες γραμμές, επιστρατεύσεις.

Είναι ο μακροχρόνιος συγχρωτισμός με το ψέμα και τον φόβο που έχει αδρανοποιήσει όλα τα κοινωνικά αντανακλαστικά, είναι μήπως η χαζοχαρούμενη υστερία των κάθε λογής ειρηνόφιλων που τους κάνει βιαστικά να αποστρέφουν το βλέμμα ακόμα και στην υποψία της φρίκης, ή μήπως η συνένοχη ψευδαίσθηση πως στο άτι των Βαλκανίων οι Έλληνες θα είναι καβάλα, ώστε ακόμα και στην παραδοχή από επίσημα κυβερνητικά χείλη των πιο αποτρόπαιων γεγονότων δεν ιδρώνει καν το αφτί της καλοαναθρεμμένης ελληνικής κοινωνίας;

Κι αν η φωτογραφία της σημαίας της Ελλάδας που κυμάτιζε ανέμελα πλάι στων Τσέτνικ (Σέρβοι εθνικιστές) πάνω από τα ερείπια της Σρεμπρένιτσα, δεν φάνταζε τόσο ένοχη, κι αν οι μαρτυρίες για τη σφαγή 8.000 αμάχων που προηγήθηκε, αποδόθηκε στη μουσουλμανική προπαγάνδα, κι αν για τα πρωτοπαλίκαρα της Μ.Α.Β.Η. χρειάστηκε να επιστρατευτεί η ελληνική δικαιοσύνη για να χαρακτηριστούν πατριώτες-θύματα πλεκτάνης, κανένα ιδεολόγημα δεν φαίνεται να χρειάζεται για να καλυφθεί η κυνικότερη των δηλώσεων από τον Αλ. Ρόντο: «Πράγματι στο ταξίδι που έκανα κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Κόσοβο αντάμωσα δυο τρεις ένοπλους Έλληνες, που προφανώς ανήκαν σε σερβικές παραστρατιωτικές ομάδες» 27/11/2000.

Μας φαίνεται βέβαια λιγάκι κραυγαλέα η απλοποίηση του κ.κ. σύμβουλου του ΥΠ.ΕΞ. Δεν ανταμώνει κανείς τυχαία, ποτέ και πουθενά εκεί που περπατά ή κάνει τη βόλτα του, παραστρατιωτικούς. Ούτε βέβαια πρόκειται να πιστέψουμε πως φύγαν Έλληνες στρατιωτικοί και πολίτες από την Ελλάδα απλά και μόνο για να πλιατσικολογήσουν εις βάρος των πιο φτωχών, της πιο φτωχής επαρχίας, της πάμπτωχης Γιουγκοσλαβίας. Και ούτε θα πιστέψουμε πως τρομοκρατούσαν τον εκεί πληθυσμό απλά τρομάζοντας γιαγιάδες ή παίζοντας το φάντασμα νυχτιάτικα.

Ήταν εκεί συγκροτημένα, στο πλάι των σέρβικων παραστρατιωτικών μονάδων, υπό την κεντρική καθοδήγηση του Βελιγραδίου και τις ευλογίες της Αθήνας για να συνεπικουρήσουν στην ολοκλήρωση του σέρβικου μεγαλοϊδεατισμού, την εθνοκάθαρση. Και είναι πλέον όλοι ενήμεροι. Όλοι, σιωπηλά ή όχι παίρνουν θέση.

Οι επιθέσεις λοιπόν σε ελληνικούς στόχους δεν είναι κάτι το παράλογο ούτε κάτι το ξαφνικό και αναπάντεχο. Είναι η απάντηση στη μακριά και βαριά αλυσίδα των πρακτικών και επιλογών του ελληνικού επεκτατισμού. Η επίθεση στο λεωφορείο των συζύγων ελλήνων αξιωματικών στην Αλβανία, οι επιθέσεις στο ελληνικό προξενείο στα Σκόπια, η επίθεση με χειροβομβίδες στο στρατόπεδο της ΕΛ.ΔΥ.ΚΟ. στο Ουρόσεβατς δεν είναι άλλο από πράξεις αυτοάμυνας των ντόπιων πληθυσμών απέναντι σε αυτό που αναγνωρίζουν σαν στρατό κατοχής. Κάτι με το οποίο συμφωνεί απολύτως και ο Υ.Ε.Α. Άκης Τσοχατζόπουλος ο οποίος σε δήλωσή του αναφέρει, πως οποιαδήποτε αποστολή στο εξωτερικό αντιμετωπίζεται σαν να βρίσκεται σε εχθρικό έδαφος. Κι ο εθνικισμός ο οποίος τυχόν τις χαρακτηρίζει (εξίσου εχθρικός για μας, όσο και ο ελληνικός) δεν μπορεί να γίνει η κολυμπήθρα των εγκλημάτων του ελληνικού επεκτατισμού.

Και οι υστερικές αντιδράσεις των Ελλήνων δεν δείχνουν τίποτε άλλο από μια κοινωνία πρόθυμη να υπογράψει την άνευ όρων παράδοσή της ανάμεσα σε τοίχους στρατοπέδων, χακί εμβατηρίων, ταγμάτων δολοφόνων και ονειρώξεις βαλκανικής ηγεμονίας.

Για όσο βέβαια η αλληλεγγύη στους κολασμένους των Βαλκανίων δεν αποφασίζει να δείξει τα δόντια της στα νώτα του εχθρού.

MIRUPAFSHIM...

Οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές. Απλώς δεν γουστάρουν τους ξένους και περισσότερο τους αλβανούς. Εντάξει, αυτό το μάθαμε.

Και τώρα τί θέλουν; Θέλουν να φύγουν οι ξένοι και περισσότερο οι αλβανοί...

Και πότε ήταν εδώ; Όταν το υπουργείο εμπορίου απαγόρευε την ενοικίαση σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να στριμώχνονται σε αποθήκες ψυχών, στα ακατοίκητα τετραγωνικά ψίχουλα των «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων μικροϊδιοκτητών;

Όταν το υπουργείο υγείας απαγόρευε τη νοσηλεία σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να ασημώνουν τις αδημονούσες χούφτες «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων αλμπάνηδων;

Όταν το υπουργείο εργασίας χτύπαγε στην πλάτη εργοδότες σε χωράφια και οικοδομές, σε κουζίνες μεσοαστικών κωλόσπιτων και σε ανήλιαγα μπουρδέλα;

Όταν το υπουργείο δικαιοσύνης έστελνε τις κλούβες σε ελληνόψυχα τηλεφωνικά ραντεβού κάθε φορά που -ώ του θαύματος- οι μετανάστες ήταν να πληρωθούν και κατευθείαν τους απέλαυνε;

Όταν οι ελληνόψυχοι μπάτσοι έβρισκαν τις καινούριες ζωντανές τους κουκλίτσες για τη διεστραμμένη εκτόνωση των συμπλεγμάτων κατωτερότητάς τους;

Ε, λοιπόν, οι αλλοδαποί δεν ήταν εδώ. Ήταν περιφερόμενα φαντάσματα στα σοκάκια του μικροαστικού σκοταδιού. Τι λοιπόν θέλουν οι μη ρατσιστές έλληνες; Να σκοτώσουν εντέλει όλους τους αλλοδαπούς; Ε, λοιπόν, μήπως δεν τους σκοτώνουν αβέρτα με την πρώτη ευκαιρία;

Μέτρα πτώματα αν βλέπεις καλά μέσα στην καρδιά του σκοταδιού και ελάχιστα πιο κει από τον ψεύτικο ήλιο της τηλεόρασης.

Τι κάνουν οι ελληνόψυχοι αριστεροί μάχιμοι στους δρόμους του ψηφοθηρικού αντιαμερικανισμού; Τι κάνουν οι απίθανοι χριστιανοί στις ουρές του «άξιον εστί» με το επιχείρημα ότι όλοι είναι παιδιά του ίδιου θεού. Τι κάνουν οι φιλεύσπλαχνοι «μη κυβερνητικοί οργανισμοί» στον σκουπιδότοπο των αξιοδάκρυτων ψηφισμάτων;

Τίποτα. Μαζί με τους άλλους κάνουν που και που καμιά βόλτα απ' την ομόνοια, όταν χρειάζονται κάποιο μερεμέτι στο καινούριο τριάρι απόκτημα της δανειοληψίας τους ή στο χωραφάκι για το παραδοσιακό λάδι.

Οι σκούπες μαζεύουν σκουπίδια και όχι ψυχές. Και μπορεί να «καθαρίσουν» τα ανεπιθύμητα «σκουπίδια» που ξαναζωντανεύουν τα συνοικιακά πάρκα ή τρέφουν τα θανατηφόρα εργοτάξια, αλλά ποτέ δεν θα «καθαρίσουν» την ψευδαίσθηση του τηλεοπτικού ήλιου από το σκοτάδι της θλιβερής καθημερινότητας.

Όλα αλλάζουν. Ναι. Και το πιο γλυκό μπαστάρδεμα συνεχίζεται για να ανοίγει τις συνειδήσεις μας. Όπως ακόμα μιλάμε για τούρκικο καφέ, νταήδες, μάγκες, σερβάν, ντομάτες, μπιμπελό, μαντάτο, κόμπλεξ και λάιφ στάιλ, έτσι θα μάθουμε και το μιρουπάφσιμ.

Mirurafshim λέμε στους αλβανούς μέσα στις κλούβες και σημαίνει καλή αντάμωση.

Καλή αντάμωση για έναν περίπατο σε έναν όμορφο δρόμο, όπου στολίδια θα είναι δεξιά και αριστερά οι κρεμασμένοι ελληνόψυχοι κυνηγοί κεφαλών. Ένστολοι και μη.

...στα αλβανικά θα πει ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Στη διάρκεια επιχειρήσεων "σκούπα" στη Δυτική Ατική ένα χρόνο πριν, που οι μπάτσοι έστηναν τις κλούβες τους, σταματούσαν λεωφορεία ή ξαμολιώντουσαν στους γύρω δρόμους συλλαμβάνοντας μετανάστες, αναρχικοί, από τις γύρω περιοχές, την ίδια ώρα φρόντιζαν και σταματούσαν τα λεωφορεία σε προηγούμενες στάσεις, ειδοποιόντας μετανάστες για το τι τους περιμένει λίγα μέτρα πιο πέρα. Επίσης σύντροφοι απλώνονταν στους δρόμους γύρω από τις κλούβες "διώχνωντας" μετανάστες από την ενέδρα. Την επόμενη μέρα μιας τέτοιας κίνησης αλληλεγγύης στα Ν.Λιόσια, με εκδήλωση στην κεντρική πλατεία της περιοχής, εκφράστηκε η αντίθεση στις άθλιες κρατικές ενέδρες και μοιράστηκε αυτό το κείμενο δημοσιοποιώντας και την κίνηση αλληλεγγύης.

